

danske Affære, endogsaa i en saadan Tidslængde, at det er sjældent, at en enkelt Episode tager saa megen Tid, er jeg ikke i Stand til deri at se andet, end at den ærede Ordfører er i høj Grad i Mangel paa Argumenter. At skulle skyde sig ind under den Popularitet, større eller mindre, som Armeen maatte have i Anledning af, at en ung Sekondløjtnant har forløbet sig, det forekommer mig næsten at grænse til det morsomme, og det forekommer mig, at hvis man virkelig vilde tænke sig, at en alvorlig Kamp blev ført i Fremtiden og Nationen saa vilde opkaste det Spørgsmaal: Hvorledes hænger det sammen, at de og de Forsømmelser ikke have været afhjulpne, og man saa vilde slaa efter i Rigsdagstidenden, og læse den ærede Ordførers Bemærkninger om, at vor Tilbøjelighed til at gøre dette eller hint for vort Forsvarsvæsen er bleven stærkt paavirket af den Rørdanske Affære — hvis dette skulde blive Tilfældet, og det kan jo være, at det først sker efter det ærede Medlems Død, saa tror jeg, at de Historieskrivere, som faa med de Ting at gøre, ville blive højst forbavsede og ville deri se et Varsel om, at Nationen ikke har været sig fuldt bevidst, hvad det var for Opgaver, der var sat os som enhver anden Nation i Verden, specielt her i Europa i vor Tid. Vi ere, tror jeg, snart den eneste Nation, som bestandig drømmer om, at vi kunne nedsætte vore Forsvarsudgifter og maaske endda faa et bedre Forsvar ved samme Lejlighed. I Norge, som man jo ellers ønsker at efterligne, er man jo nu kommen ind paa en helt anden Kant, og Svejts, som i sin Tid var Idealet for alle vore folkelige Militærtalere, er man endogsaa i Forspring kørt en anden Vej. Jeg tror ikke, der findes noget Land, hvor man ikke fuldt ud er paa det rene med, at i en Tid som denne, hvor Retten maaske mere end nogen Sinde er bleven traadt under Fødder baade i den ny og den gamle Verden, maa det være afgørende for en Nation, at den udfolder sin yderste Kraft for at bevare sin Eksistens ikke blot i det borgerlige Samfund, men sandelig ogsaa, naar Afgørelsen ved Vaaben kommer. Jeg tror ikke, der er et eneste Land uden Danmark, som endnu drømmer om at kunne indskrænke sine Militærundergifter, og som overhovedet kan tage dette Spørgsmaal paa den Maade, som den ærede Ordfører, for hvem jeg ellers nærer den største Højagtelse, gjorde i Gaar. Jeg skal indskrænke mig til at konstatere min fuldstændige Uoverensstemmelse med den ærede Ordfører i saa Henseende.

P. Andersen: Ved første Behandling af Finansloven spurgte jeg den højtærede Krigsminister, om det ikke var muligt, at der paa § 26 kunde ske en Forhøjelse af den Bevilling, af hvilken en Del anvendes til Lønningstillæg til de menige Soldater. Jeg har imidlertid forgæves spejdet efter at se Ændringsforslag i saa Henseende fra den højtærede Krigsminister. Jeg troede, at jeg havde lidt Grund til at vente det, idet den højtærede Minister syntes at stille sig ret velvillig lige over for den Henvendelse, jeg rettede til ham. Der foreligger imidlertid, som sagt, ikke noget Ændringsforslag, og Ministeren maa vel altsaa være kommen til det Resultat, at der enten ikke er noget at foretage i saa Henseende, eller maaske den ærede Minister har glemt det. Nu skal jeg ikke holde en lang Tale i den Anledning, thi er Ministeren ikke stemt for, at de menige Soldater skulle have en lidt højere Løn, nytter det ikke, at jeg staar her og taler derom. Jeg skal dog bemærke, at jeg har faaet mange Vidnesbyrd om Betimeligheden af Forhøjelsen siden den Tid, dels fra Folk, der have Sønner, som ere værnepligtige, og som have haft betydelige Udgifter ved at yde Tilskud til dem, saa længe de ere i Tjenesten, dels fra selve de værnepligtige, der selv have sparet lidt sammen, som de saa have forbragt i Tjenestetiden. Som sagt, jeg skal ikke komme nærmere ind paa Sagen. Da jeg forrige Gang omtalte den, syntes det mig, at Ministeren var enig med mig i min Betragtning. Det forekommer mig, at man om den ærede Minister kan sige, at han lige over for Hæren, saavel Officerer som menige, staar som en Fader lige over for sine Børn, men den ærede Minister maa da lige over for de menige unægtelig betragtes som en Stiffader.

Der foreligger i Finanslovbetænkningen en hel Mængde Oplysninger fra de forskellige Ministerier til Finansudvalget, deriblandt ogsaa fra Krigsministeriet om Hærens Hestehold. Det fremgaar af disse Oplysninger, at der i Finansaaaret 1897—98 er indkøbt 398 Heste, nemlig 117 her i Landet og 281 i Udlandet, og samtidig meddeles det, at der er død og dræbt 81 Heste. Hvad der har foraarsaget, at saa mange Heste ere gaaede ud af Spillet, om man saa maa sige — de døde og dræbte ere jo dog absolut færdige — faar man ingen Oplysning om. Man kan forudsætte, at de ere tilskadekomne, men der foreligger ikke Oplysninger om, hvorvidt dette er sket i eller uden for Tjenesten. Nu ved man jo, at Hærens Heste nu om Stunder blive be-